

[Arbejds- og Socialministeren.]

styrer ved Arbejdsanvisningskontoret i København og det ved dette Kontor paa samme Tidspunkt ansatte Tjenestemand- og Aspirantpersonale bevarer deres nuværende Stilling under Københavns Kommune, og at der ikke som Følge af Reglerne i Ændringsloven sker nogen Ændring i deres Ansættelsesvilkår.

Fremdeles er der i Lovforslaget optaget nogle Bestemmelser om Kursusdeltagere. Det er saaledes bestemt, at lige med Arbejde som Lønarbejder i Relation til Arbejdsbetingelserne stilles saadan Deltagelse i faglige Dagkursus, hvortil der ydes Støtte i Henhold til Arbejdsløshedsloven eller anden Arbejdsløshedslovgivning, ligesom det i Relation til Reglerne om Karenstid er fastsat, at arbejdsløse Dage forud for eller efter saadan Kursusdeltagelse, uanset Kursusets Varighed, vil være at betragte som hørende til samme Arbejdsløshedsperiode.

Endelig er det bestemt, at arbejdsløse under saadan Kursusdeltagelse er fritaget for at erlægge Medlemsbidrag til Arbejdsløsheds-kassen, og at saavel denne Kontingentfritagelse som den allerede gældende Kontingentfritagelse for værnepligtige under Indkaldelse ikke skal føres til Afdrag ved Beregningen af Stats- og Kommunitilskud. I en Overgangsbestemmelse er det i Tilslutning hertil fastsat, at Stats- og Kommunitilskuddet i Forhold til Frikontingenterne for de værnepligtige faar Virkning for hele Regnskabsaaret fra 1. April 1942 til 31. Marts 1943.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget, der er vedtaget i det andet høje Ting, til hurtig og velvillig Behandling.

Josef Andersson: Det Forslag til Lov om Ændringer i Arbejdsløshedsloven, som den højtærede Arbejds- og Socialminister nu har gjort Rede for, indeholder ret betydelige Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen, men efter at disse Ændringer er blevet meget indgaaende behandlet i det andet høje Ting, hvor Lovforslaget er vedtaget med Tilslutning fra de samarbejdende Partier, er der ingen Anledning for mig til at foretage en detailleret Gennemgang af de enkelte Ændringer. Jeg skal derfor indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger.

Lovforslaget har jo igennem længere Tid været drøftet baade i Pressen og ved Møder rundt omkring i Landet, og det kan ikke siges, at det er blevet modtaget med nogen særlig Begejstring i de Kredse, som særlig berøres af Forslaget. Nogen absolut

Nødvendighed af den foreslaaede Revision af Arbejdsløshedsloven har det ogsaa været svært at faa Øje paa. Den eneste Forklaring, der kan være paa, at Arbejdsløshedsloven skal ændres paa nærværende Tidspunkt, er, at nogle Mennesker har kritiseret Arbejdsløsheds-kasserne og Sociallovgivningen.

De af Arbejdernes faglige Organisationer under store Ofre opbyggede statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser har ofte fra visse Kredse i Befolkningen været udsat for skarp Kritik, en Kritik, der gik ud paa, at Kasserne ikke førte tilstrækkelig Kontrol med de arbejdsløse, og at der blev udbetalt Understøttelser til Medlemmer, som ikke var berettigede til Understøttelse. Ved nærmere Undersøgelse har det imidlertid næsten altid vist sig, at denne Kritik var uberettiget.

Arbejdsdirektør Vater, der efter 20 Aars Virksomhed som Statens tilsynsførende med de statsanerkendte Arbejdsløsheds-kasser i disse Dage har fratraadt denne Virksomhed, holdt paa Arbejdsløsheds-kassernes sidste Aarsmøde, den 29. November 1941, en Tale, hvori han fremsatte nogle Betragtninger over Arbejdsløshedsforsikringens Forløb i hans Embedsperiode. Jeg skal tillade mig at citere nogle faa Ord af Arbejdsdirektørens Udtalelse om Kritikken mod Kasserne. Hr. Vater udtalte herom bl. a.:

„Ingen anden social Institution har vel næppe været stadig Genstand for Kritik saadan som Arbejdsløshedsforsikringen. Mangen føler sig kaldet til at optræde som Kritiker, og et enkelt Misbrug fastslaas ofte — uden nærmere Bevis — som en almindelig Korruption.“

Arbejdsdirektøren har Ret. Kritikken har skudt langt over Maalet, og eventuelle Ændringer i Arbejdsløshedslovgivningen kunde godt have ventet til mere normale Tider. Det store og fra et samfundsmæssigt Synspunkt set meget betydningsfulde Arbejde, som igennem Arbejdernes Arbejdsløshedsforsikring er udført for at hjælpe de arbejdsløse og bøde lidt paa Virkningerne af den deprimerende og ødelæggende Arbejdsløshed, er alt for ofte fra bedre stillede Kredse i Samfundet blevet mødt med Angreb og Mistænkeliggørelse.

Ikke engang de nuværende vanskelige Forhold, der særlig har ramt Arbejderne, har kunnet standse Angrebene paa Arbejdsløsheds-kasserne. Tværtimod havde nogle maaske den Tanke, at Tiden kunde udnyttes til en Føringelse af Arbejdernes Levevilkår og de igennem Aarene gennemførte sociale Forbedringer, men enhver Ændring